

Слова

Мама, тато, казка, киця,
Сльози, бо не буде більше циці.
Том і Джері, дід Панас,
Квіти, школа, перший клас!

Поведінка вічно два,
Літо, озеро, трава,
Гуси, кури, бик, солома,
Осінь, збір металолома,

Котляревський, Дарвін, Ом,
Катя, Маша і облوم.
Вечір, бійки за дівчат,
Бал прощальний, атестат.

Місто, інститут, общага,
Грошей ноль, пальона смага,
Пісні, танці, погуляти,
А на сесію насрати.

Дні і ночі за столом,
П'ятий курс, проект, диплом.
Теща, жінка, діти, плач,
Кухня, памперси і срач.

Її мама, в хаті лихо.
Секс у ванні дуже тихо.
Карти, шахмати, сусід.
Вже хтось кличе тебе — дід.

Серце, нирки, тиск і стрес.
Пенсія і соцзабез.
Ліжко, стеля, руки дотик.
Сльози, пам'ятник і плотик!

Спогади

Мені здається, що я пам'ятаю кожен день свого життя! Чи, можливо, тільки якісь найяскравіші моменти, які зваркою випалили «рогівку» мозку. Які не покидають мене все життя — закарбувалися навечно, як букви на камені старого цвинтару: чіткі, глибокі, виразні, правда, трошечки оброслі мохом, але вічні, бо так і пише — «Вічная пам'ять». Крутяться ті спогади найяскравішого в голові, сняться, бо, певно, десь лежать в передніх шухлядах передніх ешелонів шаф нашої пам'яті. Лягаєш спати на подушку, а в голові поїхала та шафа пам'яті вбік, і як не-е-е лупнеться об череп зсередини, і посипалося з шухляд все, що найцікавіше, в ліжку сну, а там по каналізаційних трубах в мозок — і сниться.

Як кажуть розумні люди: «Дурний спит, дурному ся снит». А зранку ще все в пам'яті, тліє, і встаєш такий веселий, добрий, з посмішкою, але все одно спощаний тими спогадами. Бережеш їх, як щось особливе, назад змітаєш все в передні шухлядки передньої шафи, як щось найцінніше, зачиняєш і чекаєш наступної ночі.

Тяжко від того, що те з шухляд вже ніколи не повториться. Ніколи. Бо найкраще стається тільки в минулому. Стається також і в майбутньому, але відчутти його можна тільки, коли воно стане минулим.

Маленьким найяскравіше було — алюмінієвий обруч, який неможливо було на собі розкрутити, ще тоді не дуже шарніри в дупі працювали. То ставали один навпроти од-

ного, лапалися і крутилися, як ненормальні, потім падали, сміялися і ходили п'яні.

Пісок — ідеальна іграшка — там тобі і тунелі, і дороги, стоянки, міста, гори, спуски, пальми з долину, гаражі з лопуха, попсіав — кашка-малашка! Та теперішнє Лего коло піску близько не стоїть.

А колекція солдатиків-ковбоїв, особливо той, що правою рукою робить хук вгору, в щелепу — він всіх солдатиків міг побити, навіть тих, що з пістолетами.

А сусідські спасівки — то любов: забігти ззаду в садок, скоренько назбирати в животату футболку і тікати, щоб баба не злапала і не забила, бо вже раз верещала: «Позабиваю вас, курва ваша мати!» Хоча їй були до сраки ті яблука — вони собі гнили. А ми їй були не до сраки — вона просто хотіла нас позабивати.

А перший раз з дамби на голову? Стоїш, а перед тобою — вода і смерть. Багато там втопилося! А якщо там палку хтось запхав в намулу, а я туди головою і насилиюся, як шашлик! Стояв я десь тиждень — ну ніяк. Головне, на ноги — можу, а головою — страшно, бо там палка! І тут в один момент — тарабань животом, ну, і головою трохи. Всі то бачать і тішаться за тебе, вітають: «Хлопака!!!», а старші збоку: «Всрався і не плакав!»

А школа... Перше враження — перше вересня, ранок, холоднюща, як бляха, біла сорочка, заспаний, якісь великі білі квітки, що донині ростуть під хатою. Віршик, парти, діти. Дивно, як то сидіти 45 хвилин і нікуди не бігти і нічого не виробляти? Тиждень школи — поведінка «2», бо бігав і виробляв.

Випускний — плач, алкоголь, обійми, любов! Інститут — ідеальне життя: факультет інязу, 80 дівчат на потоці, п'ятеро нас. Все, як в природі, один на п'ятнадцять, і відчуваєш себе племінним. Гуртожиток, магнітофон, смажені яйця,

дешеве вино, стіл посередині, на ліжках по парах, в тролейбусах «зайцем», 5 гривень на тиждень, дискотеки, поцілунки під сходами. Вечорами на квартирах вчили екзамени, вночі розходилися по кімнатах і вчилися далі життю, коханню, щастю...

Вертольот

Колись давно, коли я ще по селі бігав в сандалях на босу ногу... Коли я тікав на ровері з хати на цілий день і міг до вечора їсти яблука, черешні і горох. А горох — то вам не в муку пердїти, то коли залазиш по-пластунськи на колгоспне поле, лежиш і жереш, бо дід Мушта може злапати. В туалет також треба було ходити належачи. Коли на вудку з ліщини лапалася така риба, що теперішні рибацькі снасті можна заплхати в сраку! Коли я міг підійти до корови, яка паслася, і надоїти собі молока в писок, бо то круто і то моя корова, яка мене знає, і нехай поспробує копнути — получить по рилі! Коли купався без трусів, бо мама перевіряла, чи часом не купався в трусах. Також кожен день перевіряла, чи не втопився. Бо якби втопився — то додому міг би не приходити! Коли раненько з дідом ходив косити сіно дитячою косою, яку він зробив спеціально, щоб я виріс хлопом... Коли нагинався писком до самої води і пив прямо з джерела, і коли пропливав повз рот пуголовок — то зупинявся, щоб його не злякати, роздивитися, і пив далі... Коли використовував частіше лопух, ніж папір... Коли дивився на світ довкола себе, а не в телефон...

Тоді, десь в 86 році, я побачив перший раз вертольот! (Зараз це — гвинтокрил... не розумію видумщиків слів, які видумують слова, які вже видумані.) Він кропив поля довкола села якоюсь отрутою. Про те, як кропив вертольот поля писав ще Шевченко: «Село неначе погоріло, неначе люде подуріли». Той вертольот сідав за селом на аеродромі, щоб дозаяправитися смердячою фігньою з бензовоза. А ми (Явко,

Яндрух і я) цілими днями сиділи в траві і дивилися на залізну стрикозу — як вона гарно підлітала, кружляла, сцяла отрутою! І одного дня той дядько, який заправляв її з бензовоза, не мав чим доїхати до Нового Села, і пілот вирішив його підвезти. А ми стояли... дивилися... надіялися. І тут пілот крикнув: «Гімнярі! Хотите провезтисся?!» Ну бо ж ми вже третій день дивимосся на вертольот, як «Динамо» на нові ворота! Бігом покидали ровери в траву! І побігли в стрикозу!!! І воно почало по злітній смузі розганятися... страшно, скоро і голосно!

Відірвалися від землі, заболіло внизу живота, як на гойдалці. Почало піднуджувати, ніби закрив очі і скоро-скоро покрутився. Ми летіли над ставом, і я боявся, що впадемо і нас не знайдуть на глибині 2 метри! Ми летіли над селом. Хати були зовсім не такі, як з дороги — якісь такі дивно-маленько-бідненькі. Нас бачили всі! Дурні перелякані корови рвалися з ланцюгів, пси гавкали, кури розбігалися, люди піднімали голови... а всередині були МИ! Це було найяскравіше, що я пережив! Це була найкраща емоція всього мого десятилітнього життя. Зараз, коли я літаю літаками, — то не ТО... ТО — було тоді, в далекому 86-му!

Прутик

Часом такий гарний сон, що не хочеться відкривати очі, і залишся, що починаєш чути кімнату, муху, вулицю, пружину в дивані... Хапаєшся, щоб не забути, але сон в голові розпливається, скоренько переглядаєш його ще раз, бо він ще такий теплий і живий, але все помало від'їжджає, як камера в кіно. Головне — не відкрити очі і, боронь Боже, подивитися в вікно — забудеться і пропаде, як запах сусідки, яка зранку пройшла по коридору. Встаєш, згадуєш і залишся — ото я називаю «встав не з тої ноги».

Але є сни, які пам'ятаєш роками, бо вони такі гарні, як прапор ЛГБТ. Особливо, сни з дитинства, коли ще всі живі і ти малий. Ніколи мені не сниться місто. Хто б не снівся, де би події не відбувалися — завжди в селі, завжди в Гниличках.

Літо... Встає сонце, але низько ще, паяє своїм прожектором, як з переляку. Що там за ніч сталося, коли мене не було? Всі живі? Мружишся, капаєш, сльози. Ще роса на траві, ще холодно в тіні, але сонце вилазить животом вперед, включає тепло на максимум і стоїть, закриваєш очі, але все одно бачиш червоне — чи то кров в повіках, чи то сонце... і либишся.

На сходах — босаки, взуваєш на босі ноги, стаєш серед подвір'я і розумієш, що ото і є центр землі! Пробігся по траві, а роса між пальці — зимно, мокро. І згадуєш мудрість

від тата — «ти що з цукру?». Когути змагаються в співах, кукурікають з 4 ночі, як недорізани. Нічого — доріжемо!

Дід виганяє корову з хліва: Манька величезна, пускає мордою пару і виходить, як модель. Спішить, бо треба пастися, а то не так просто напхати цілий тельбух трави. Зупиняється біля мене, бо ми однолітки — нам по шість, нюхає великим і мокрим носом, ніби питає: «Виспався, гімно ти мале?»

Гладжу по голові розміром з мене, по очах з віями, як з салону краси, заглядаю в величезні очі, а там я носатий, як на іграшці з ялинки. Пальцем мазьгаю по мокрому носі — не подобається... Язиком в ніс — раз, два і пішла... Тоже мені пані знайшлася. Потягнула за собою ланцюг на рогах. А за нею шлейф — пахне молоком, травною, хлівом, як та сусідка, що по коридору. Голова крутиться! А ззаду з неї починають падати рідкі плячки, і відскакуєш, щоб не на ноги і не на босаки, бо як засохне, то не відмиєш зелених веснушок.

Забігаєш в літню кухню, а там бабуся цідить цідилком молоко — на слоїк вчетверо марлю, ямку пальцем і зі скіпчика в марльову лійку. Тече, піниться, пахне, замальовується бутель... Виймає марлю, ставить на другий — і знов робить в слоїку молокопад. Горня в руки і наливає мені теплу «божу росу», яка ще п'ять хвилин тому була в корові! Трошки треба сьорбнути, щоб не текло по обруску, зразу робляться вуса. Хліба грубо і півлітровий слоїчок варення з рожі. Відкриваєш — запах, як в Броккарді від духів Монтале розе. Ножем туда і на хліб. Грубо кладеш. Розкриваєш рот, як кіт, коли позіхає, і кусаєш, тягнеш з горняті молоко, жуєш, мішаєш в писку смаки і мружишся, бо там — рожа, молоко і хліб — та такого нема навіть в мішленівському ресторани... Решта молока бабуся наливає в мищинку котам. Їм цідити не треба, вони і так мухи лапають і їдять. Обступають довкола, язиками скоренько лизь, лизь — не, щоб напитися по-людськи — мусить язиком цямкати.